

— Μαρίνα! ἐφώναξε· Μαρίνα! ἔλα ὦ.

Ἡ Μαρίνα ἦλθε τρέχουσα.

— Τί θέλεις;

Ἄλλ' ἡ πεταλούδα εἶχε γεῖναι ἄφαντος.

— Τί εἶνε; ἐπανελάβεν ἡ νέα.

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε;

Ἡ Εὐφροσύνη ἔβλεπεν ἀλλόφρων τοὺς τοίχους καὶ τὴν ὀροφὴν, ζητοῦσα ν' ἀνακαλύψῃ κάπου τὴν πεταλούδαν, τὴν μικρὰν ψυχὴν. Ἄλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο αὕτη.

— Γιατί μ' ἐφώναξες; ἐπέμενε πάλιν ἡ Μαρίνα.

— Κύριε ἔλεῃσον! εἶπεν ἡ Εὐφροσύνη ποι-
οῦσα τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Τώρα ἦτον ἐδῶ,
τώρα ἔφυγε.

— Ποιὸς ἔφυγε;

— Κανένας.

— Μὴν ἐτρελλάθης, ἀδελφὴ μου; σὲ καλῶσου
εἶπεν ἔμφοβος ἡ Μαρίνα.

Ἡ Εὐφροσύνη ἀφῆκε στεναγμόν!

Καὶ πρὸς ἐαυτὴν ὑπεψιδύρισε: «Γιατί μοῦ
φεύγεις, ψυχὴ μου; γιατί μοῦ ἀγρίεψες; Δὲν με
ἀγαπᾷς; Ἀχ! τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι! Μοῦ ἔφυγες,
γιὰ πάντα.»

— Τί μουρμουρίζεις μέσα σου; ἠρώτησεν ἡ
Μαρίνα.

— Τίποτε.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! ἔκραξε ποιοῦσα τὸ
σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ ἡ Μαρίνα.

Καὶ ἐκύτταξε περιδεὴς τὴν ἀδελφὴν της, ἀπο-
πτεύουσα ὅτι αὕτη πράγματι θὰ ἔπαθε τὰς
φρένας.

— Δὲν ἐτρελλάθῃκα, ἀδελφὴ, ὄχι, ἀπήντησε
τώρα μόλις εἰς τὴν προτέραν ἀναφώνησιν τῆς
ἀδελφῆς της ἡ Εὐφροσύνη. Ἡσύχασε, δὲν εἶνε
τίποτε. Μὴν εἰπῆς τίποτε τῆς γρηᾶς.

— Μὰ τί σοῦ συνέβη;

— Σοῦ τὸ λέγω ἄλλη φορὰ! Πάμε τώρα.

Κ' ἐξῆλθον ἀμφοτέραι ἐκ τοῦ νεκρωσίου
θαλάμου.

Ἡ Εὐφροσύνη δὲν ἐπανεῖδε πλέον τὴν μι-
κρὰν χρυσόπτερον πεταλούδαν, ἀν καὶ ἐπὶ πολὺ,
κατὰ πάσαν ἐσπέραν, ἤρχοντο ἡ μήτηρ της καὶ
ἡ ἀδελφὴ της νὰ τῆς κάμουν συντροφίαν, καὶ
αὕτη δὲν ἔπαυσε νὰ εἰσέρχεται περὶ τὸ μεσο-
νύκτιον εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον, διὰ νὰ προσ-
θέτῃ ἔλαιον εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον κανδήλαν.
Ἄλλ' ἡ Μαρίνα ἔκτοτε ἐπέμενε νὰ τὴν συνο-
δεύῃ πᾶσαν νύκτα εἰς τὴν τοιαύτην ἐπίσκεψιν.

Ἐμενεν εἰς τὴν μικρὰν αἶθουσαν μόνῃ ἡ
γρᾶτα, ἥτις ἦτο πολὺ πικραμένη, ἔλεγε, καὶ
τῆς ἐπόνει ἡ καρδούλα της. Καὶ ὅσον τῆς ἐπόνει,
τόσον ἠϋξανε τὴν δόσιν τῆς μαστίχης.

Ἄλλ' ἡ ὠραία χρυσόπτερος πεταλούδα δὲν
ἐφάνη πλέον· καὶ εἶχεν ἀποπτῇ εἰς τὴν αἰωνιό-
τητα ἡ μικρὰ ἀθῶα ψυχὴ—Ψυχὴ χωρὶς ἔρωτα.

A. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Πρέπει ἰδιαίτερος νὰ τονισθῇ ἡ σημασία τοῦ πανη-
γυρισμοῦ ἐν τῷ «Παρνασσῷ» (13 Μαρτίου) τῆς φιλο-
λογικῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ Παπαδιαμάντη, μᾶς
μετριόφρονος δόξης τὴν ὁποίαν ἔκρινεν ὅτι ἦτο καιρὸς
νὰ σύρῃ ἀπὸ τὴν κρύπτῃν της καὶ νὰ τὴν στεφανώσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον ἡ εἰλικρινὴς ἐκτίμησις
τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῶν Ἀθηνῶν ἐμπνεομένη
ἀπὸ τὴν εὐγενὴ ἐνθάρρυνσιν τῆς λατρευτῆς μας Πριγκι-
πίσσης Μαρίας ποῦ ἦλθεν ὡς νέα τοῦ Ἑλικωνοῦ Μοῦσα
νὰ λικνίσῃ τὰ Ἑλληνικά Γράμματα ἐν τῇ ὑψηλῇ Τῆς
ἀγάτῃ.

Οἱ διατρεπτεῖς λόγιοι κ. κ. Δ. Κακλαμᾶνος καὶ Παῦ-
λος Νιρβάνας δι' ὠραίων ὁμιλιῶν—τὰς ὁποίας δημο-
σιεύομεν—ἐξύμνησαν τὸν μέγαν μας διηγηματογρά-
φον καὶ τὸ ἔργον του, ὃ δὲ ποιητὴς κ. Ἀρ. Προβελέγ-
γιος ἀπήγγειλεν φῶδῃ.

* *

Ἡ «ΝΕΑ ΖΩΗ» θέλουσα νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν
σεμνὴν αὐτὴν πανήγυριν καὶ νὰ δεῖξῃ τὸν θαυμασμόν
τῆς πρὸς τὸν διακεκριμένον συνεργάτην της, ἀπέστειλε

πρὸς αὐτὸν τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τὸ ἐξῆς τηλεγρά-
φημα:

Ἡ «Νέα Ζωὴ» σοῦ εὐχεται νὰ προσα-
νατολίζεται πάντοτε ἡ Δόξα σου σὺν τῇ «Ρόδιν»
Ἀκρογιάλιᾳ τῆς Εὐτυχίας, ἀγνὲ τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ διηγήματος λαξευτῇ.

Ἐξήτησε δὲ τὰς περὶ τοῦ συγγραφέως γνώμας τῶν
ἐδῶ καὶ ἀλλαχοῦ λογίων μας τὰς ὁποίας συνεκέντρω-
σεν εἰς τὸ ἀνά χεῖρας πανηγυρικὸν τεῦχος τὸ πρὸς
τιμὴν του ἐκδοθὲν.

* *

Ἡ ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει δημοσιευομένη γνώμη τοῦ
μεγάλου μας ποιητοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ εἶναι ἀπόστα-
σμα ἐμβριθεστάτης μελέτης τοῦ δημοσιευθείσης ἄλλοτε,
προτοῦ γραφῇ ἀκόμη καμμία κρίσις περὶ Παπαδια-
μάντη, εἰς τὸ περιοδικὸν «Τέχνη» (1899) καὶ τὴν ὁποίαν
παρεθέσαμεν ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀπάντη-
σιν τοῦ ποιητοῦ ὅτι «ἀπὸ τότε ἡ γνώμη μου δὲν
ἔλλαξε».